

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 55/2012-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. januára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. Ing. J. S., L., zastúpeného advokátkou JUDr. D. M., Advokátska kancelária, B., pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd opatrením Okresného súdu Trebišov sp. zn. 0 Tp 729/2010 z 15. marca 2011 a základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Košice odboru kriminálnej polície, v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: ORP-100/OEK-K1-2004 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. Ing. J. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. decembra 2011 doručená sťažnosť Mgr. Ing. J. S., L. (ďalej len „sťažovateľ“),

zastúpeného advokátkou JUDr. D. M., Advokátska kancelária, B., pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) opatrením Okresného súdu Trebišov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 0 Tp 729/2010 z 15. marca 2011 a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Košice odboru kriminálnej polície (ďalej len „okresné riaditeľstvo“), v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: ORP-100/OEK-K1-2004.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že 27. decembra 2004 mu bolo uznesením vyšetrovateľa okresného riaditeľstva sp. zn. ČVS: ORP-100/OEK-K1-2004 vznesené obvinenie za trestný čin poškodzovania veriteľa v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 a § 256 ods. 2 písm. b) a ods. 5 písm. b) Trestného zákona. Sťažovateľ uviedol, že počas celého vyšetrovania nebol vyrozumený *„ani o jednom jedinom procesnom úkone, za obdobie viac ako 6 rokov a 11 mesiacov nebolo sťažovateľovi umožnené zúčastniť sa vyšetrovacích úkonov...“*. Sťažovateľ sa domnieva, že v rámci prípravného konania tým došlo aj k porušeniu jeho práva na obhajobu, pretože mu nebolo umožnené *„vyslúchať alebo dať vyslúchať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok ako svedkov proti sebe – tzv. právo na krížový výsluch...“*.

Sťažovateľ vyslovil názor, že vyšetrovanie danej trestnej veci je poznačené zjavnými prietahmi v konaní, a tým dochádza k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa vyjadrenia sťažovateľa prípravné konanie *„neprebíha od r. 2004 plynulo, ale ad hoc sporadickými úkonmi a to vinou poverených vyšetrovateľov PZ“*.

Podľa názoru sťažovateľa k prietahom v konaní prispelo aj to, že prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „špeciálna prokuratúra“) predložil sudcovi pre prípravné konanie okresného súdu návrh na postup podľa § 47 ods. 2 Trestného poriadku až v roku 2011, hoci tak mohol učiniť už po novele

Trestného poriadku účinnéj od 1. januára 2006. Na základe toho potom okresný súd vydal opatrenie sp. zn. 0 Tp 729/2010 z 15. marca 2011, ktorým podľa § 47 ods. 2 Trestného poriadku ustanovil za spoločného zástupcu poškodených S., a. s., B.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal, že označené opatrenie okresného súdu „*nemá náležitosti platného rozhodnutia podľa príslušných ustanovení tr. por.*“. Zároveň dodal, že o existencii tohto opatrenia sa dozvedel len náhodne, a to 7. novembra 2011 počas telefonického rozhovoru s vyšetrovatelkou, pričom na základe jeho žiadosti mu vyšetrovatelka 6. decembra 2011 doručila overenú fotokópiu predmetného opatrenia. Sťažovateľ uviedol, že s obsahom tohto opatrenia okresného súdu sa oboznámil aj na webovej stránke Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky www.genpro.gov.sk.

Namietanému opatreniu okresného súdu sťažovateľ vytýka, že z neho nie je zrejmé, na návrh ktorého subjektu bolo vydané, nie je z neho zrejmý názov príslušnej zložky polície, ktorá v danej veci vykonáva vyšetrovanie, trestné konanie v ňom nie je označené spisovou značkou, nie sú v ňom uvedené údaje týkajúce sa jeho osoby a podľa jeho názoru opatrenie neobsahuje ani stručné odôvodnenie. V tejto súvislosti sťažovateľ dodal, že opatrenie je vydané v rozpore so zákonom aj z dôvodu, že nebolo vydané príslušným súdom, a teda Okresným súdom Košice I, v obvode ktorého malo dôjsť k spáchaniu skutku, ale okresným súdom.

Vzhľadom na to, že sťažovateľ sa domnieval, že v danej veci dochádza k zbytočným priet'ahom v konaní, listom z 26. mája 2011 adresovaným okresnému riaditeľ'stvu namietal priet'ahy v konaní vyšetrovatel'ky a zároveň žiadal o vykonanie konfrontácie so spoluobvinenou L. B. Vykonanie konfrontácie vyšetrovatel'ka listom zo 7. novembra 2011 zamietla a zvyšnú časť podania odstúpila špeciálnej prokuratúre, ktorá ju posúdila ako žiadosť o preskúmanie postupu policajta. Prokurátorka špeciálnej prokuratúry na sťažovateľovo podanie reagovala listom č. k. VII/2 Gv 16/05-126 zo 7. júla 2011, v ktorom podľa vyjadrenia sťažovateľa vyslovila, že k priet'ahom v konaní a k porušeniu jeho práva na obhajobu nedochádza. Z uvedeného dôvodu sťažovateľ požiadal o preskúmanie zákonnosti postupu prokurátorky špeciálnej prokuratúry. Podnet sťažovateľa vybavil

špeciálny prokurátor listom č. k. VII/2 Gv 16/05-134 z 3. októbra 2011 tak, že podľa názoru sťažovateľa „*potrel právo sťažovateľa... na realizáciu jeho práva na účinnú a efektívnu obhajobu v prípravnom konaní. ... a zjavne legalizoval porušenie práva na spravodlivé trestné konanie v primeranom čase...*“.

Sťažovateľ v závere sťažnosti dodal, že v danom prípade nejde o skutkovo ani právne zložitú trestnú vec, pričom neprimerane dlhé prípravné konanie negatívne ovplyvnilo jeho osobný život a podľa jeho názoru postup vyšetrovateľky nesmeruje k odstráneniu jeho stavu právnej neistoty.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil:

„1. Základné právo Mgr. Ing. J. S. na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Opatrením Okresného súdu v Trebišove č. k. 0 Tp/729/2010, IČS: 7910000192 zo dňa 15. 03. 2011 porušené bolo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje Opatrenie Okresného súdu v Trebišove č. k. 0 Tp 729/2010, IČS: 7910000192 zo dňa 15. 03. 2011 a vec vracia Okresnému súdu v Trebišove na ďalšie konanie .

3. Právo Mgr. Ing. J. S. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Odborom kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach v prípravnom konaní vedenom pod č. p. ČVS: ORP-100/OEK-K1-200 porušené bolo.

4. Mgr. Ing. J. S. sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 10 350 € (slovom desaťtisícristopäťdesiat eur), ktoré je Odbor kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.

5. Odbor kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach je povinný uhradiť Mgr. Ing. J. S. trovy konania v sume: 334,29 € (slovom: tristotridsaťštyri eur a dvadsaťdeväť centov) na účet advokátky JUDr. D. M., do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.

6. Okresný súd v Trebišove je povinný uhradiť Mgr. Ing. J. S. trovy konania v sume: 334,29 € (slovom: tristotridsaťštyri eur a dvadsaťdeväť centov) na účet advokátky JUDr. D. M., do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh (v danom prípade sťažnosť) predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 218/07, III. ÚS 20/09).

Z obsahu sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ ňou namietal aj prietahy v postupe okresného riaditeľstva v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: ORP-100/OEK-K1-2004, a tým porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

V tejto súvislosti ústavný súd zistil, že prietahy v postupe okresného riaditeľstva v označenej trestnej veci sťažovateľ namietal už v sťažnosti doručenej ústavnému súdu 4. októbra 2010. O tejto sťažnosti rozhodol ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 87/2011-6 z 2. marca 2011 tak, že ju odmietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia ústavný súd konštatoval, že sťažovateľ pred podaním sťažnosti nepreukázal využitie dostupných právnych prostriedkov na ochranu svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Podľa zistení ústavného súdu sťažovateľ totožnú námietku predložil aj v ďalšej sťažnosti doručenej ústavnému súdu 23. júna 2011. O tejto rozhodol ústavný súd tak, že ju podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde uznesením č. k. I. ÚS 315/2011-12 z 24. augusta 2011 odmietol pre neprípustnosť vzhľadom na to, že o tejto veci už bolo rozhodnuté a nebolo zistené, že by podmienky konania boli splnené.

Z uvedeného vyplýva, že porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného riaditeľstva v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: ORP-100/OEK-K1-2004 sťažovateľ (zastúpený kvalifikovanou právnu zástupkyňou) v konaní pred ústavným súdom bezúspešne namietal už dvakrát. Až v aktuálnej sťažnosti uviedol a pripojil k nej dôkazy o tom, že prietahy

v postupe vyšetrovatelky namietal pred príslušnými orgánmi prokuratúry. Dôkazom toho je list prokurátorky špeciálnej prokuratúry č. k. VII/2 Gv 16/05-126 zo 7. júla 2011 a list špeciálneho prokurátora č. k. VII/2 16/05-134 z 3. októbra 2011.

Z obsahu listu prokurátorky špeciálnej prokuratúry zo 7. júla 2011 ústavný súd zistil, že táto v postupe vyšetrovatelky v sťažovateľovej trestnej veci nezistila prietahy v konaní, ale zároveň sťažovateľa ubezpečila, že vyšetrovatelke uložila pokyn urýchlene vykonať relevantné procesné úkony a ukončiť vyšetrovanie. Totožné skutočnosti konštatoval aj špeciálny prokurátor v liste z 3. októbra 2011.

Podľa zistení ústavného súdu vyšetrovatelka 8. decembra 2011 zaslala vyšetровací spis na príslušnú súčasť polície v mieste trvalého bydliska sťažovateľa (Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Pezinok) za tým účelom, aby bolo sťažovateľovi umožnené preštudovať spis po skončení vyšetrovania s tým, že po vrátení spisu na okresné riaditeľstvo bude spis predložený špeciálnej prokuratúre s návrhom na konečné opatrenie.

Pokiaľ ide o prietahy v trestnom konaní, je nepochybné, že sťažovateľ pred podaním sťažnosti ústavnému súdu postupoval podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde a vyčerpal právne prostriedky na ochranu svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, keď podľa § 210 Trestného poriadku žiadal prokurátora o preskúmanie postupu policajta – vyšetrovateľa a následne na základe podnetu podľa § 31 a násl. zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) žiadal aj o preskúmanie zákonnosti vybavenia jeho žiadosti prokurátorkou špeciálnej prokuratúry.

Ústavný súd konštatuje, že využitie právnych prostriedkov, na uplatnenie ktorých mal sťažovateľ právo podľa Trestného poriadku a zákona o prokuratúre, sa v okolnostiach posudzovanej veci prejavilo ako účinný právny prostriedok nápravy, ktorý mal sťažovateľ k dispozícii a ktorý ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu aj úspešne využil. Ústavný súd dáva do pozornosti, že aj keď prokurátorka špeciálnej prokuratúry a nadriadený špeciálny prokurátor nezistili neodôvodnené prietahy v trestnom konaní vedenom

na okresnom riaditeľstve pod sp. zn. ČVS: ORP-100/OEK-K1-2004, v každom prípade mali na pamäti, že trestné konanie trvá už dlhšiu dobu, a preto inštruovali vyšetrovatelku k ukončeniu vyšetrovania. Tá sa ich pokynmi riadila, keď zaslala príslušnej súčasti polície dožiadanie na účely predvolania sťažovateľa na preštudovanie vyšetrovacieho spisu po skončení vyšetrovania.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľova žiadosť o preskúmanie postupu policajta a jeho podnet podľa zákona o prokuratúre sa prejavili ako účinné prostriedky nápravy, keď daná trestná vec sa nachádza v štádiu pred skončením vyšetrovania, pričom toto zistenie znamená, že postup orgánov činných v trestnom konaní smeruje k odstráneniu stavu právnej neistoty sťažovateľa.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú (obdobne III. ÚS 148/2011, III. ÚS 336/2011).

Nad rámec uvedeného ústavný súd považuje za potrebné poznamenať, že v prípade, ak by postupom okresného riaditeľstva alebo orgánov prokuratúry v tejto trestnej veci dochádzalo aj naďalej k zbytočným prietťahom, sťažovateľ má možnosť opätovne podať sťažnosť ústavnému súdu, a to už bez toho, aby musel opäť postupovať v zmysle § 210 Trestného poriadku alebo v zmysle § 31 a násl. zákona o prokuratúre.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal aj porušenie svojho základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru postupom okresného riaditeľstva v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: ORP-100/OEK-K1-2004. Hoci sťažovateľ túto námietku nepredniesol priamo v petite sťažnosti, ústavný súd považoval za potrebné sa k nej vyjadriť, pretože sťažovateľ ňou argumentoval na viacerých miestach sťažnosti.

V tejto súvislosti sťažovateľ namietal nedostatky v postupe vyšetrovatelky, ku ktorým malo dôjsť v procese vykonávania dôkazov. Podľa zistení ústavného súdu sťažovateľ aj v žiadosti o preskúmanie postupu policajta z 26. mája 2011, ako aj v podnete

z 28. júla 2011 tieto námietky, poukazujúc na porušenie práva na obhajobu, predstrel. Predmetnými námietkami sa zaoberala prokurátorka špeciálnej prokuratúry, pričom svoje zistenia a závery oznámila sťažovateľovi v liste č. k. VII/2 Gv 16/05-126 zo 7. júla 2011. Zákonnosť postupu prokurátorky špeciálnej prokuratúry, a teda aj namietané porušenie práva na obhajobu preskúmal nadriadený špeciálny prokurátor, ktorý svoj právny názor vyjadril v liste č. k. VII/2 Gv 16/05-134 z 3. októbra 2011.

Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ ide o námietky týkajúce sa porušenia práva sťažovateľa na obhajobu v rámci prípravného konania, tieto boli predmetom skúmania príslušných orgánov prokuratúry. Sťažovateľ sa teda s námietkou o porušení práva na obhajobu v rámci prípravného konania obrátil na ústavný súd po vyčerpaní dostupných právnych prostriedkov. Namiesto toho, aby sťažovateľ (zastúpený kvalifikovanou právnou zástupkyňou) namietal porušenie uvedeného práva tým orgánom verejnej moci (špeciálny prokurátor), ktorý sa ako inštančne posledný jeho námietkou zaoberal, namietal postup okresného riaditeľstva. Pritom pre ústavný súd by bolo z tohto pohľadu ústavne relevantné, a teda jeho právomoc by bola daná len vo vzťahu k preskúmaniu vybavenia sťažovateľovho podnetu listom špeciálneho prokurátora č. k. VII/2 Gv 16/05-134 z 3. októbra 2011, čo však sťažovateľ nenamietal. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti pre namietané porušenie jeho práva na obhajobu postupom okresného riaditeľstva už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (obdobne II. ÚS 152/2010).

Vo zvyšnej časti sťažnosti sťažovateľ namietal porušenie zásad spravodlivého procesu opatrením okresného súdu sp. zn. 0 Tp 729/2010 z 15. marca 2011, ktoré označil za rozhodnutie, ktoré nespĺňa parametre zákonnosti a ústavnosti, pretože neobsahuje niektoré obligatórne náležitosti a bolo vydané nepríslušným súdom.

V súvislosti s uvedeným ústavný súd zistil, že v trestnej veci sťažovateľa vedenej na okresnom riaditeľstve pod sp. zn. ČVS: ORP-100/OEK-K1-2004 podala špeciálna prokuratúra 25. mája 2010 na Okresnom súde Košice I návrh na ustanovenie spoločného zástupcu poškodených podľa § 47 ods. 2 Trestného poriadku spolu s návrhom na odňatie

veci tomuto súdu a prikázanie inému súdu toho istého druhu a stupňa. Návrh na odňatie a prikázanie veci špeciálna prokuratúra odôvodnila tým, že Okresný súd Košice I je jedným z poškodených v danej trestnej veci, a preto v záujme spravodlivého prejednanja veci žiadala, aby o jej návrhu rozhodol súd, o ktorého nestrannosti nebudú žiadne pochybnosti. Na základe toho Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 5 Nto 3/2010 z 2. júna 2010 trestnú vec „*L. B., rod. R. a spol.*“ vedenú na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 0 Tp 1002/2010 odňal a prikázal ju okresnému súdu.

Po prikázaní veci okresnému súdu tento rozhodol o návrhu špeciálnej prokuratúry opatrením sp. zn. 0 Tp 729/2010 z 15. marca 2011 tak, že podľa § 47 ods. 2 Trestného poriadku „*v trestnej veci obvinenej L. B., rod. R... a spol., trestne stíhaných pre trestný čin poškodzovania veriteľa v štádiu pokusu, podľa § 14, ods. 1, § 239, ods. 1, písm. c), ods. 3, písm. a) a iné Trestného zákona*“ ustanovil za spoločného zástupcu poškodených S., a. s., B.

Podľa § 47 ods. 2 Trestného poriadku ak je v tej istej veci väčší počet poškodených a jednotlivým výkonom ich práv by mohol byť ohrozený účel a rýchly priebeh trestného stíhania a poškodení sa nedohodnú na spoločnom zástupcovi, sudca pre prípravné konanie na návrh prokurátora ustanoví opatrením v prípravnom konaní na výkon týchto práv spoločného zástupcu poškodených, spravidla niektorého z poškodených po jeho predchádzajúcom súhlase. Prokurátor oznámi opatrenie poškodeným, ktorí si už uplatnili nárok na náhradu škody, a opatrenie sa vhodným spôsobom uverejní.

Z citovaného ustanovenia vyplýva, že v prípade, ak sú splnené zákonné predpoklady a navrhne to príslušný prokurátor, sudca pre prípravné konanie ustanoví opatrením spoločného zástupcu poškodených. V danom prípade zákon výslovne stanovuje formu, akou sudca pre prípravné konanie aplikuje právo. Tou je opatrenie, pričom v takomto prípade nejde ani o jeden zo spôsobov rozhodovania súdu v rámci trestného konania, ktoré sú ustanovené v § 162 ods. 1 Trestného poriadku. Z tohto zákonného ustanovenia vyplýva, že v rámci trestného konania súd rozhoduje rozsudkom, trestným rozkazom, príkazom alebo uznesením. Medzi tieto spôsoby rozhodovania zákonodarca nezaradil opatrenie. Je však nepochybné, že aj opatrenie je istou formou aplikácie práva, ale Trestný poriadok v jeho

prípade neurčuje striktné náležitosti, ako to je v prípade ostatných spôsobov rozhodovania súdu v rámci trestného konania (rozsudok, trestný rozkaz, príkaz a uznesenie). Podľa názoru ústavného súdu však opatrenie musí byť určitým výsledkom procesného úkonu súdu, ktorého podstata a zámer musia byť zrejmé a nespochybniteľné.

Ústavný súd konštatuje, že z namietaného opatrenia okresného súdu je zrejmé, ktorý orgán ho vydal, pod akou spisovou značkou, ktorého dňa, akej veci sa týka a aký je jeho zámer. Aj keď opatrenie, ktoré sa týka prípravného konania vedeného na okresnom riaditeľstve pod sp. zn. ČVS: ORP-100/OEK-K1-2004 presne nešpecifikuje toto konanie spisovou značkou, predsa je z neho zjavné, ktorej veci sa týka. Totiž opatrenie jasne definuje trestné konanie konkrétnej obvinenej a jej spolupáchateľov vo veci konkrétneho trestného činu, ktorý je identifikovaný zákonným pomenovaním aj paragrafovým označením. Podľa názoru ústavného súdu tieto skutočnosti nemôžu vyvolať u sťažovateľa pochybnosti o tom, že nejde o vec vedenú na okresnom riaditeľstve pod sp. zn. ČVS: ORP-100/OEK-K1-2004, navyše, ak opatrenie obsahuje všetky osobné údaje osoby, ktorá je popri sťažovateľovi v tejto trestnej veci obvinenou. O tom, že sťažovateľ musí mať vedomosť, že ide o danú trestnú vec, svedčí aj skutočnosť, že v žiadosti o preskúmanie postupu policajta z 26. mája 2011 žiadal vo veci vedenej na okresnom riaditeľstve pod sp. zn. ČVS: ORP-100/OEK-K1-2004 aj o vykonanie konfrontácie so spoluobvinenou, ktorej meno uviedol, pričom ide o meno totožné s menom uvedeným v namietanom opatrení. Okrem toho meno spoluobvinenej je aj súčasťou opisu skutku, ktorý sa kladie sťažovateľovi za vinu a ktorý je špecifikovaný v uznesení okresného riaditeľstva o vznesení obvinenia sp. zn. ČVS: ORP-100/OEK-K1-2004 z 27. decembra 2004. To znamená, že ak opatrenie uvádza, že sa týka trestnej veci obvinenej L. B., rod. R., a spol. trestne stíhaných pre trestný čin poškodzovania veriteľa v štádiu pokusu, je zrejmé, že sa týka trestnej veci vedenej na okresnom riaditeľstve pod sp. zn. ČVS: ORP-100/OEK-K1-2004.

Ústavný súd je toho názoru, že z namietaného opatrenia jednoznačne vyplýva, že sa ním podľa § 47 ods. 2 Trestného poriadku ustanovuje spoločný zástupca poškodených v rámci predmetného trestného konania. Je z neho zrejmé aj to, že ho 15. marca 2011 pod

sp. zn. 0 Tp 729/2010 vydal sudca pre prípravné konanie okresného súdu. Je potrebné prisvedčiť tvrdeniam sťažovateľa, že z tohto opatrenia nevyplýva, z akého dôvodu ho nevydal miestne príslušný Okresný súd Košice I, ale okresný súd. Táto okolnosť však podľa názoru ústavného súdu nemôže mať zásadný vplyv na stav právnej istoty sťažovateľa, pretože týmto opatrením sa nezasahuje do jeho práv a povinností. Význam tohto opatrenia spočíva v zamedzení situácií, v ktorých by z dôvodu jednotlivého výkonu práv väčšieho počtu poškodených mohlo dôjsť k ohrozeniu účelu a rýchleho priebehu trestného konania. Samotné postavenie obvineného (v danom prípade sťažovateľa) týmto opatrením nie je dotknuté. Preto ak aj toto opatrenie neobsahuje odôvodnenie, z ktorého by bolo zrejmé, z akého dôvodu o návrhu podľa § 47 ods. 2 Trestného poriadku nerozhodol miestne príslušný súd, v ktorého obvode malo dôjsť k spáchaniu trestnej činnosti, v okolnostiach danej veci nemožno automaticky konštatovať, že došlo k porušeniu zásad spravodlivého procesu. Podľa zistení ústavného súdu nebolo prejavom svojvôle okresného súdu, keď v tejto veci vydal opatrenie. Jeho príslušnosť na vydanie namietaného opatrenia bola určená uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Nto 3/2010 z 2. júna 2010 z dôvodu, že vzhľadom na to, že jedným z poškodených v danej veci je aj Okresný súd Košice I, mohli by vzniknúť pochybnosti o jeho objektívnom rozhodovaní. Preto bola trestná vec vedená na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 0 Tp 1002/2010 odňatá tomuto súdu a prikázaná okresnému súdu.

Ústavný súd konštatuje, že opatrenie okresného súdu sp. zn. 0 Tp 729/2010 z 15. marca 2011 bolo vydané v súlade s Trestným poriadkom, pričom z jeho obsahu nevyplývajú nedostatky takej povahy, aby sa dalo uvažovať o porušení základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Uvedené zistenia boli podkladom na záver ústavného súdu o tom, že sťažnosť v tejto časti je zjavne neopodstatnená.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa z nej vyplývajúcimi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. januára 2012